

Nov 1888

P
L
A
T
O
K

PRIATEĽSTVO

je krehkosť
siete pavučín
je nežnosť
snežienky
stúlenej v snehu
je jemnosť
jarného vánku
je láska duševná

Chcem byť všetkým
a ničím
chcem preniknúť
do molekúl
do atómov
do každého póru
do všetkých ľudí
splynúť s nimi
bolieť s nimi
tešiť sa s nimi
hynúť s nimi
a zároveň sa rodiť
bit všetkých
a nikoho,
byť sám a celým vesmírom
chcem málo
a tak strašne veľa
až zostávam sám

Zase som čakal
márne
mesiac smutne svieti
a chlad ma objímal
dnes už možno
naposledy

Byť tak níkvym kameňom
postupne strácať svoju ostrosť
a nadobudnúť príjemnú obľasť
nutnú v konečnosti
vidieť pochod dejín
byť večným v nekonečnom vesmíre
zapišať všetko do budúcnosti

V sne som došiel k Tebe
bez slova
ticho sadám k Tvojim nohám
a nechám Tvoje ruky
vnoriť sa do mojich vlasov
hladiť ma
ako pútnika po dlhej ceste
bez slov
veď sú zbytočné ...

PERLIČKY Z DISKUSIE

Minulý mesiac som sa zúčastnila /viac či menej dobrovoľne/ na jednej zaujímavej schôdzi SZMHie, nebolo na tom zaujímavé, že tam boli veľké šarže" z okresu, ba až z kraja. Asi som nie dosť uvedomelá, ale mňa z tých /ukrutne dlhých/ dvoch hodín zaujali iba tri myšlienky. O ne by som sa hoela teraz s vami podeliť, možno zaujmú aj vás.

Často sa reč točila okolo nedostatku priesterov a klubov pre SZM. Istý diskutujúco súdruh si /alebo mám?/ v tejto súvislosti položil otázku:

"Ako je možné, že v katkej dedine je kostol, ale klub mládeže nie?"

Tak ma napadlo, že tieto slová môžem použiť proti nemu. Uznal totiž, vlastne prevahu toho "kostola" nad klubmi. My sa však tejto bilancii môžeme len tešiť.

O ďalší zaujímavý názor, či skôr výzvu sa smami podelil iný účastník diskusie. Uviedol:

"Nemôžeme byť vôbec spokojní so skutočnosťou, že ešte mnoho detí a mládeže chodí na náboženstvo, do kostola. Preto sa musíme snažiť detizaujať, aj tými pionierskymi schôdzkami, či klubovými programmi. Aj keď u nich často badať vplyv rodičov, každý rodič asi uzná, že na schôdzke je dieťa v dobrých rukách, a nepešle ho do kostola. Ak však tieto schôdzky budú nezaujímavé, dieťa ta nebude chcieť ísť, potom sa ľahko môže stať, že ho babka chytí za ruku a vezme do kostola. A dieťa nebude protestovať."

Ani neviem, čo na toto povedať. Tento človek ako vidieť, vôbec nepripúšťa možnosť, že by mladý človek šiel do kostla dobrovoľne, so záujmom a nie z donútenia. /ako na schôdze SZM/. Pre nás môže byť potešiteľné, /podľa nich/, že teda tie ich schôdze nedosahujú takú vysokú úroveň. Myslím však, že tak isto, ba ešte viac ako sa snažia oni, samusíme snažiť aj my, aby sme dite zaujali, pritiahli do kostola. Trebárs na speve, v kostole, ujať sa ich, usmiať sa, zavolať k sebe, aby cítili, že sa medzi nami môžu uplatniť, aby sa cítili dobre, a tak aby medzi nás a do kostola vôbec, chodili radi.

/Aj v piatok po sv. omši zostať a spievať s nimi. Koruna z hlavy nikomu nespadne./
Tretí výrok sa mi však zdá najoriginálnejší. V prívale slov istého diskusného príspevku som už takmer v polosne začula:

Hovorísa: "Cirkev mládež nemá, ale pomaly ju nebude mať už ani štátny aparát SZM!"

Na táto vetu som sa pozrela logicky. /gymnazisti ňou priam oplývajú/. Z vlastnej skúsenost viem, že prvá časť vety je naprávdívá. /Šaštín, Levoča.../. Druhá časť je asi právdívá, keďže si to priznal on sám, bol na to kompetentný, a teda sa asi nemýlil.

Takže vetu by sme po úprave mohli napísať asi takto:

" CIRKEV MLÁDEŽ MÁ, ALE ŠTÁTNY APARÁT SZM JU UŽ POMALY MAŤ NEBUDE!!!?"

+++++

ČLOVEK RADŠEJ POZNÁVA VESMÍR AKO SEBA SAMÉHO.

+++++

BRATISLAVSKÝ VEĽKÝ PIATOK

Polícia zadržala počas zákroku asi sto ľudí. Zhromaždili ich v jednej miestnosti a postupne predvolávali na vypočúvanie. Zadržaných fotografovali a brali im odtlačky prstov. Vzali im aj prípadné osobné poznámky. Vyšetrovatelia na nich kričali, že v kostole si môžu robiť, čo chcú, ale na námestí ich nestrpia. Tentokrát to vraj bolo ešte mierne. "Nebudúce vás zvalcujeme. A biskupi nebudú!" Istý veriaci poznamenal, že aj v Sovietskom zväze sú biskupi. Vyšetrovatel odsekol: "To nevedí, u nás nebudú." Vyšetrovanie trvalo do skorých ranných hodín. V niektorých prípadoch bezpečáci použili aj tu obušky a päste. Ne ilustráciu dva príklady.

Istý 19-ročný študent čakal v piatok asi o 19.00 vo väčšej skupine ľudí na autobus číslo 104 pri obchodnom dome Prior. Odrezu tam zastali policajné autá, vyskočili z nich bezpečáci a začali biť ľudí obuškom. Neušetrili ani istého asi 65-70 ročného muža. Spomínaný študent sa postavil pred neho a pýtal sa: "Prečo ho bijete? Nechajte ho!" Policajti nechali sterého a vrhli sa na mladého, mlátili ho obuškami a vopchali do auta. Študent sa v aute začal nahlas modliť. To bezpečáke sediaceho vedľa neho rozzúrilo a znova ho bil obuškom po celom tele. Aj šofér, otáčajúci sa počas jazdy dozadu, bil ho pästou do tváre.

Takto došli až k policajnej správe "u dvoch levov". Obuškami hnali študenta hore schodami do miestnosti, kde už boli viacerí zadržaní, stojac s rukami opretými o stenu. Študent sa ocitol pri pánovi v stredných rokoch. Tento, vidiac ho celého vzrušeného, povzbudzoval ho: "Chlapče, veď vieš, prečo sme tu." Študent sa pouzmiel a začal sa potíchu modliť. Muž mu po chvíli povedal: "Za seba sa nemusíme modliť, za nás sa modlia milióny. Modlime sa za týchto našich prenasledovateľov."

Príslušníci brali medzitým ľudí na výsluch. Jeden z bezpečákov, ktorí strážili zadržaných, si z nudy pospevoval pieseň "Mám ja tregač starý". Študent sa tomu zasmial. Dvaja policajti sa na neho vrhli, odviekli ho na záchod a znova ho bili obuškami a pästami. Dobitého ho priviedli späť do miestnosti. Po niekoľkých hodinách ho predvolali k vyšetrovateľovi. Výsluch trval asi polhodinu. Pri podpisovaní zápisnice študent žiadal, abyv nejbolo uvedené, že ho bili. Vyšetrovatel nediktoval: "Boli použité mierne donucovacie prostriedky." Na študentovu námietku "Pozrite, ako vyzerám", sa začali vulgárne rehoť. Prepustili ho asi o pol druhej v noci.

Nimoriadne surovo sa príslušníci bezpečnosti zachovali aj voči Antonovi Seleckému, autorovi otvoreného listu redakcii Pravda, v ktorom zaujal stanovisko k viacerým článkom z februára t.r. proti petícii a jej signatárom, ďalej proti Pavlovi Černogorskému a Antonovi Hlinkovi. Už od utorka 22. marca ho ustavične sledovali a na pracovisku sa ho usilovali izolovať. Vstredu ráno sa mu podarilo uniknúť a do piatka popoludnia sa skrýval na neznámom mieste. Polícia ho neustále hľadala. O piatej sa vybral na Hviezdoslavovo námestie. Po začatí manifestácie sa naňho vrhlo asi päť príslušníkov, po krátkom zápase ho zrazili na zem a vopchali do auta. Do očí mu vstrekli slzotvorný plyn a zaviezli ho k "dvom levom". Tam ho znova bili a odviezli do nemocnice na Bezručovej na ošetrovanie. Potom nasledoval výsluch. Istý príslušník sa ho spýtal, čo tam robí. Keď odvetil, že ide z Hviezdoslavovho námestia, povedal mu, že málo dostal, že ich tam mali rozšľapať. Selecký sa pýtal nadporučíka Bicana, ktorý ho vyšetroval, či je zadržaný, alebo ho prepustia. Bican odpovedal:

"V pondelok treba ísť do roboty, aby sme mohli pokračovať v prestavbe".

/Pokračovanie v budúcom čísle/

+ + + + +

Príprava na slávenie EUCHARISTIE

Vezmi okrúhly chlieb a rozlom ho obidvoma rukami.

V pokoji naň pozeraj.

Uvažuj, čím je chlieb a čo naznačuje.

Kristus sa stal Chlebom,

potravinou a prostriedkom života.

Keď prijímaš Krista v spôsobe chleba,

prijímaš a dostávaš posölu života.

Ale aj ty sám máš sa stať chlebom,

posilou pre iných,

pomocou pre život iných ľudí.

Akým spôsobom? Akou službou?

Umy sa prv ako ide na bohoslužbu a slušne sa obleč.

Denne si viac ráz upravuješ vlasy.

Teraz si daj do poriadku a i svoje svedomie.

Premysli dopredu, za čo budeš pri tejto sv.omši ďakovať.

Eucharistia znamená ďakovanie.

Aj v smutných hodinách máš vedieť ďakovať.

Urči si pár prosieb. Za čo budeš prosiť osobitne?

Pozdrav ľuďa, ktorí sa uberajú ku kostolu.

Budete spolu sláviť Eucharistiu.

V kostole si sadneš vedľa človeka, s ktorým máš vytvoriť skutočné spoločenstvo.

Domýšľavošť, predsudky a úzkoprsosť odhoď pri kostolnej bráne.

Úklonom hlavy alebo úsmevom pozdrav susedov, aby vedeli,

že spolu s nimi chceš sláviť tajomstvo Kristovej lásky.

SMUTNÉ OTÁZNIKY

Do tohto čísla som pripravila malú anketu. Nie, nie s veľkými ľuďmi, ale anketu medzi nami..Podnietili ma ktomu /až! / 3-4 ľudia, ktorí sa dennodenne po celý minulý mesiac modlili ruženec. Zdalo sa mi to čudné, tak som sa ich na to a na všetko okolo toho opýtala:

R-redaktor

X-opýtaný

R: Prečo som ťa ešte ani raz nevidel večer na ruženci?

X: Nemám čas, učím sa, no preste, nemám čas. /maturant/

R: Hoci ty už nemáš starosti so školou, s úlohami, predsa sa neodvažujem tvrdiť, že by si doma nemala čo robiť, a preto prídeš každý deň.

X: No, to určite nie, ba práve naopak, v prvé tri dni chodím na ruženec rovno s roboty.

R: To som ani nevedel.Práve preto by si mala právo ísť domov po práci a nikto by nič nemamietal. Aspoň mne by sa to nezdalo čudné. Tsk sa ťa teda opátať inak. Trochu surove povedané:"Oplatí sa ti to? Stojí ti to za to? Dáva ti to niečo?"

X: Nuž, ako začať...Tak tento mesiac je zasvätený našej nebeskej Matke, ktorá už aj mne osobne mnohokrát pomohla a vždy pomáha, preto jej to chcem aspoň takto odplatiť. /aj keď je to málo/. Považujem si to za ťnú malú príjonnú povinnosť.

R: A na záver, prečo myslíš, že sú to traja-štyria tí istí ľudia každý deň? Veď nás je viac, nie?

X: No, je tu viac možností:

a/nemajú čas naozaj /to je ospravedliteľné, hoci sa mi to každý deň zdá trochu čudné

b/ nechcú mať čas /to sa mi zdá najpravdepodobnejšie, lebo aj keď nemajú čas

na celú omšu, tá štvrtňhodinka ružneca nikomu času neuberie/

c/ Nezáujem /a to je to najsmutnejšie/ A rozmýšľala som, či nie je náhodou chyba v nás. Aj ja, alebo ty, kolkoí bývajú neďaleko nás, možno keby sme išli pre nich a zavolali ich, aj by šli. Nevieť ale za pokus to stojí.

R: Prečo ťa nie je vidieť nikdy na ruženci?

X: Nemám čas, veď je to cez týždeň, musím sa učiť! /ZŠ/

R: A ty prečo nikdy neprídeš cez týždeň?

X: Ale, nechla som, mala som školské problémy. /ZŠ/

R: Ako je to s tebou, teba vidieť každý deň?

X: Každý človek potrebuje v živote pomoc, potrebuje sa vyžalovať, potrebuje poradiť. Nie vždy má však chuť vešať svoje trable na nos nikomu. Ale je tu Ona.Ona, ktorá pozná všetky ľudské trápenia, je nám stále k dispozícii. Hoci kedy sa k nej vinien, vždy cítim, že ma miluje, že je pri mne, ONA /MÁRIA! Čím je pre nás ruženec?...Človek ťažko pochopí, ako chutná cukor, keď ho nechutná tak isto ťažko pochopí, čo znamená opravdivá modlitba ruženca. Takmer každý pozná rozprávku "Soľ nad zlato". Soľ - aká vzácna je, bez nej je priam nemožný život. Zlato - aké je vzácne, každý sa za ním zháňa, veď je v ňom "večná" hodnota! A čo ruženec? Ja len doplním: "RUŽENEC NAD SOLÍ!"

ÚMYSEL APOŠTOLÁTU MODLITBY

Aby sa rešpektoval život a dôstojnosť každej ľudskej osoby už od chvíle počatia.

Aby sa v misijných krajoch šíril kontemplatívny život a vzrastal počet povolání na rehoľný kontemplatívny život.

Srdce Ježišovo, prijmi do svojej slávy všetkých zosnulých kňazov a rehoľníkov.

+ + + + +

P A T R Í M K V Á M

Tu sa však pomaly začalo so mnou diať čosi podivné. Cítil som, ako mi do ramien stúpa nová sila. Ako by ma boli podopierali silné a milujúce ruky Božie. Nehol som veriacim a nikdy predtým som sa k Bohu nemodlil. Pred chvíľou moje ramená boli ťažké ako z olova. Teraz som však cítil novú silu. Opäť som začal plávať. Najpodivuhodnejšie bolo však, že hoci bola hmla a búrka, o dražu som vedel, ktorým smerom je pobrežie, akým smerom treba plávať. Zrazu som začul, že vlny narážajú na nejakú blízku skalú. "Dokázal si to, Sergej", vravel som si naradovaný. Ne moje šťastie odrazu zhaslo. Hmla sa rozplynula a pri pohľade na vlny, ktoré narážali na skalú, povedal som si: "Dolámeš sa ám na márne kúsky." Opäť som volal na Boha a opäť som zreteľne cítil, že je so mnou. Chvíľu som pozoroval vlny a v kratučkej prestávke medzi dvoma príbojmi prekízol som sa ku skale. Rýchlo som sa driapal dohora, aby ma ďalšie vlny nezmietli do mora. Celý premrznutý sedel som na skale a triasol som sa od zimy. Orazu som však zbadal, že skala, na ktorej sedím, nie je ešte pevnina. Treba ísť preč, skôr než sa rozvidní, lebo ráno ma budú hľadať z našej lode. Začal som rýchlo zostupovať zo skaly. Pritom som sa viackrát skízol, poranil na viacerých častiach tela, takže som krvácal. Konečne som skočil do vody. Slaná morská voda ma v ranách začala páliť ako oheň. Neďaleko som zazrel svetlá blízkej ťdinky, začínalo sa rozvidnievať. Neslobodno strácať čas, povedal som si. Plával som ale celé telo som mal, ako v ohni. Vtedy som sa modlil: "Ó, Bože, dávaš mi teraz cítiť trochu z bolestí, ktoré som pôsobil pri prepa-

doch tvojim deťom - kresťanom. Moje bolesti akoby každým rozmachom rúk rástli. Cítil som, ako pomaly strácam vedomie. Stražil som veľa krvi. Ale nie, teraz nesmiem zomrieť, povedal som si. V rannom svite som zazrel malú rybársku osadu. Býšte niekoľko sto metrov a som tam. Bože môj, po tom, čo som tu prestál, nedaj mi zomrieť tesne pred cieľom."

Sergej Dakov sa zachránil. Na konci svojho rozhovoru prostredníctvom redaktora Guide Postu poslal do vlasti tieto odkazy: "Často myslím na vás, babička, na vás, čo ste sa za mňa modlili, keď som vás chcel udrieť obuškom. A myslím na vás všetkých, hrdinskí kresťania, ktorí slúžite Bohu v mojej vlasť. Teraz už viem, prečo to robíte. Ak sa vaše modlitby mohli doknúť takého človeka, ako som bol ja, istôtne môže priviesť ku Kristovi mnohých iných. Verím, že moja vlasť nájde raz v Kristovi opravdivú slobodu."

Pani Litovčenkovej, chromej žene pastora, ktorého sme zabili pri Elitove, odkazujem: "Chcel by som vám povedať, že mi je to nasmierne ľúto. Neviete si predstaviť, ako mi je ľúto, čo som vtedy urobil."

+ + + + +

S P O M I E N K Y P O R O K U

Znovu sedím pri horiacej sviečke a spomienkami som o roka pozadu dňa 12. septembra 1987 o 9.00 hod v Ríme na stanici Termini. Zostúpila som z vlaku a stojím na obrovkej železničnej stanici. Vokol mňa sa hemžia ľudia ako v mravenisku. Kolom dookola sú stánky s pohľadnicami a upomienkovými darčekom. Hovoria rečou, z ktorej nerozumiem ani slovo. Stojím so svojim ruksakom a taškou, neviem, kade sa mám pohnúť. Cítim sa ako Robinson na pustom ostrove. Viem, že sa mám hlásiť v saleziánskom ústavenedaleko od stanice. Neviezm, ktorou stranou sa mám pustiť. Potom som si povedala, že i srdce mám na ľavo, takže sa pustím k východu na ľavej strane. Prídem pred stanicu a tam ma čaká ďalšie prekvapenie. Ulica široká, autá idú v šiestich prúdoch bez prestávky. Som šokovaná z tejto karavány. Pozerám sa a odrazu sa mi zrak uprie na žltú hrdovú. Vidím tam tabuľu, kde je i slovo "saleziano". Veľmi som sa potešila, lebo som našla ústav, kde sa mám hlásiť. Musela som však prejsť cez cestu. Hľadám vyznačený prechod pre chodcov, podjazd, alebo nadjazd. Nikde som však nič nevidela. Väimla som si však, že ľudia si stanú na cestu a autá zastanú. Tak som sa i ja rozhodla, že vstúpim na cestu. Dúfam, že tak isto zastanú i mne. Tak sa i stalo. Talianski šoféri sú veľmi ohľaduplní. Prešla som na druhú stranu. Prídem k saleziánskemu ústavu. Vchádzam dnu. Na vrátnici sedí starší pán. Nevieim čo mu mám povedať, ako sa pozdraviť. Pozdravila som sa po slovensky: "Pochválený buď Ježiš Kristus." On sa na mňa usmial a hovorí: "Slovakia." Ja som sa tiež usmiala a prikývla. Znova sa ozval: "Páter Silhár." Ja som prikývla. Otvorili sa mi sklenené dvere a ja som vstúpila do miestnosti, kde sú stoly a stoličky a mnoho slovenských kníh. Čakala som chvíľku a vo dverách

sa objavil kňaz asi 65 ročný. Predstavil sa, že je páter Šilhar. Mal prísny pohľad. Trochu som sa rozklepala. Začal sa ma vypytovať, že odkiaľ som a na koľko dní som prišla. Keď som povedala, že na 19 dní pobytu v Ríme, povedal, že mi musí najst lacnejšie ubytovanie. V centre Ríma sa platí 130-160 lír na den. Pre mňa to bolo moc. Poznal však pátra Sebastiana. Tam sa platí 60 lír na deň. Zavolať ho a mali tam voľné miesto. Takže som mala ubytovanie zabezpečené. Z telefónnej búdky som zavolať domov rodičom, aby sa ukludnili, že som šťastne docestovala. Lepšie som ich počula, ako keď volám zo Sigmy domov.

Prvá moja cesta viedla do chrámu poďakovať sa za šťastný príchod. Bolo to do baziliky Panny Márie Väčšej /Mária Maggiori/, spomína sa i pod menom Panna Mária Snežná. Podľa legendy sa 5. augusta r. 352 zjavila Panna Mária pápežovi Libériovi a prikázala, aby postavil kostol tam, kde nájdú ráno sneh. A skutočne na ráno na pahorku, ktorý je jeden zo siedmich, ktoré sú v Ríme, napadol sneh. Od toho je pomenovanie snežná. Ešte je významná stavba tým, že má najvyššiu vežu, t.j. 75 m. Bazilika meria 86 metrov. Povala je pozlátená prvým zlatom dovezeným z Ameriky do Talianska. Na hlavnom oltári sú pozostatky sv. Matúša a Hieronýma. V striebornej skrinke sú pozostatky jasličiek, v ktorých bol uložený malý Ježiš v Betleheme. Pre nás Slovákov je ešte známe tým, že sv. Cyril a Metod v roku 867 v tejto bazilike slúžili sv. omšu v staroslovienčine a pápež Hadrián II. schválil obrady v tomto jazyku. Vrátila som sa späť do ústavu. Vtedy mi páter oznámil, že by bolo dobré, keby som išla sama na ubytovnu, lebo on má poobede povinnosti. Ja som súhlasila. Napísal mi presne ako sa tam dostanem a kúpil mi i lístok na autobus. Bol to týždňový lístok za 10 000 lír. Týždeň som s ním mohla cestovať na všetkých mestských autobusoch. Tak som si zobrala batožinu a išla som na autobusové nástupište. Hľadala som autobus č. 64. Bolo tam strašne veľa autobusov, takže 1/2 hodiny som ho hľadala. Mala som s ním ísť za námestie sv. Petra. Vystúpiť tam, kde sú dve palmy. Potom prestúpiť na autobus č. 46 a ísť na konečnú. V autobuse bolo veľmi veľa ľudí, takže som sa k oknu nedostala. Bola som natlačená do stredu. Autobus sa pohol, lenže ja som nič nevidela, kam ideme. Odrazu som však zbadala, kupolu ako keby baziliky sv. Petra. Keď autobus postál tak som vystúpila. Pozerám sa, kde som v tom dave a vtedy som zbadal dve palmy. Už som vedela, že som na správnom mieste. Začala som hľadať autobusovú zastávku. Tam sú však na neonových stĺpoch vyvesené čísla autobusov, ktoré zastanú pri tom stĺpe. Našla som vyvesené číslo 46. Tak som čakala. O chvíľu sa autobus objavil a ja som znovu nastúpila. Išla som až na konečnú. Bolo to už tak vonku z Ríma, akási robotnícka štvrť. Vyzerala podobne ako u nás sídlisko "Nábřežie". Prešla som ešte dve ulice. Tam bol denhý bar a telefónna búdka. Zavolať som do Via Torrezina 151 k pátrovi Sebastianovi. V telefóne sa ozval mužský hlas po slovensky. Tak som mu povedala, že čakám a či prídu pre mňa. On, že hneď prídu autom, nech len čakám na autobusovej zastávke. Tak som sa znovu vrátila a čakala. Dávala som si pozor na batožinu. Každý sa po mne obzeral. Bola som strašne nápadná, lebo som mala na sebe nohavice a hrubý pulóver. V Ríme však bolo 35°C tepla. O takú 1/2 hodinu vidím, že ide auto. Zastane pri mne a vystúpi taký rišavý asi 35 ročný chlap. Vyzeral ako strašidlo. Špinavý, neupravený a vaví mi, aby som nastúpila. On je môj anjel strážny. Nevedela som, čo mám robiť. Bála som sa, čo je to za človeka. Potom som si pomyslela, že musí tam byť, kde som volala, keď vie o mne. Nasadla som do auta. Išli sme. Prišli sme na koniec mesta. Odbožili sme do prava. Ideme kúsok a potom pred nami veľké smetisko. My sme šli po ceste a smetisko na ľavo i na pravo. Vtedy som si už myslela, že zomriem od strachu. Premietli sa mi v mysli všetky horory z televízie. Myslela som si, že ak ma tu zabijú, nikto ma nenájde. V ruke som stískala

ruženec. On videl namne, že sa klepem a blednem. Ukludňoval ma, že hneď sme na mieste. Asi po 15-tich minútach som zbadala stromy a medzi nimi krásnu budovu i s kostolom. Tak som si vydýchla. Prišli sme do parku a tam bola ubytovňa, kde mám bývať. Vystúpim z auta a tam ma čaká ďalšie prekvapenie. Chlapci dlhovlasí, ufáľaní ma vítali s tým, že dúfajú, že sa nevrátim domov. Tak som povedala, že sa samozrejme vraciam a nevedela som, kde som sa to dostala.

V tom sa vo dverách objavil usmiaty kňaz. Konečne radostná chvíľa. Bol to páter Sebastian. Zobral mi batožinu a ukázal, kde budem bývať. Bola to izba zariadená, pri nej malá kuchyňa, kde sa mohlo variť. Vybavená riadom, sporákom a kúpeľňou. Konečne mi padol kameň zo srdca, mám strechu nad hlavou. Rozložila som si veci do skríň, natiahla prádlo, osprchovala sa. Bola som veľmi unavená, lebo predtým noc som vôbec nespala. Večer však prišiel páter Sebastian. Dlhú dobu sme sa rozprávali. Pozná mnoho ľudí z nás. Je to Poliak, ale sa stará v Ríme o Slovákov. Vie perfektne po slovensky. Okolo 11.00 hod večer som sa konečne dostala do postele. Zaspala som a zobudila som sa ráno na zvonenie zvonov rímskych kostolov. Bola nedeľa 13. septembra 1987.

Ďalej budeme pokračovať v nasledujúcom čísle.

+ + + + +

Láska je formou i obsahom kresťanského života. Láska je kresťanská múdrosť. Táto múdrosť je však zároveň najväčším "bláznovstvom". Kto vypočítava, nemiluje. Kto miluje, nevypočítava. Kto vymeriava, nemiluje. Kto nechce merať, je blázon, z ktorého sa čoskoro všetci vysmejú. Kto miluje bez miery - a len tak možno naozaj milovať - je studňou, z ktorej všetci čerpajú, je ťažným zvieratom, na ktoré všetci naložia, je riekou, ktorá nesie so sebou všetko, tak hodnotné veci, ako aj odpadky. Láska je otvorená brána, všetci môžu do nej vstúpiť. Láska je otvorený účet, každý môže k nemu pridať určitú sumu. Láska je cesta, ktorá sa nikdy nekončí. Kto sa na ňu vydá, musí počítať s tým, že ju nikdy neprejde do konca.

/Bliekast/

Výklad modlitby: Ždravas

/Pokračovanie k I. časti- Pozdrav anjela/

Nepriateľstvo položí medzi tebou a ženou... Nie Mária, ale jej syn je víťazom, ale Mária znáša ťažké napätie boja, tvrdosť a krutosť zápasu postihuje ju tvrdou mierou. Krvavý čin Herodessa, najmä však neustále hrozby a úklady farizejov a zákonníkov počas verejného života, Ťudský hriech, umučenie a smrť jej syna... A potom každedenné stretávanie sa s nepravosťami. Vtedajší svet bol práve tak plný krvi, násillia, bezprávosti a nemravnosti ako dnešný, navyše však formy hriechu v tých primitívnych podmienkach boli ešte brutálnejšie a zjavnejšie, okrem toho Mária citlivá, Bohu naprosto oddaná duša musela ich prežívať mnohonásobne intenzívnejšie.

Ak však rozumieme reči predobrazov, podiel Márie sa javí viac ako znášať trpkosť boja. Paralela medzi Jánom Máriou, postavená anjelom a Evanjelion, pripisuje Márii prekvapujúcim spôsobom kľúčovú úlohu vo víťazstve. Aby sme predišli nedorozumeniam, Písmo treba čítať, chápať a interpretovať ako celok. Z tohoto celkového pohľadu je nesporné, že Ježiš, jej syn je jediným záchrancom a víťazom, že k víťazstvu nepotreboval nikoho iného, koniec-koncom ani svoju matku. Ostatne Ježiš sa mohol stať človekom aj bez Matky. Tu stojíme pred jedným z veľkých tajomstiev Božích. Boh nás nepotrebuje na to, aby zvíťazil, napriek tomu chce, aby sme boli účastní jeho víťazstva.

Spájať Máriu s bojovým činom sa zdá na prvý pohľad nepochopiteľné, pretože v jej živote chýbajú akékoľvek bojové činy. Ale tak isto chýbajú v živote Ježiša! Ako zvíťazil Ježiš? Svojou smrťou a utrpením. On ti rozdrtil hlavu, ty mu poraniš päť - tak znie predávané proroctvo. V jeho pozadí je predsava človeka, ktorý stúpi na hlavu hada a tým ho zabije. Prítom však had uštipne jeho päť. Zomrie had, zomrie človek. Ježiš v zrážke so zlým zomiera na kríži, ale práve touto smrťou víťazí. Čo však hovorí Pavol o našej účasti na tomto víťazstve? Ak spolu s ním trpíme, budeme spolu s ním účastní aj Božej slávy /Rim. 8, 17/. Ak to platí o nás všetkých, platí to predovšetkým o Márii. Apoštolom, ktorí zatúžili sedieť polavici a pravici Kristovej bolo povedané, že budú piť kalich ktorý má piť Ježiš /Mt 20, 22/. Avšak nikomu inému okrem Márie nebolo povedané - A tvoju dušu prenikne meč! Aká zvláštna logika Božích plánov. Meč, ktorým zvíťazila Judit, odťal hlavu nepriateľa, Máriin víťazný meč prenikol jej vlastnú dušu.

/Pokračovanie v budúcom čísle./

JEDLO Mesiaca:

MAKOVÉ /ALEBO ORECHOVÉ/ ZÁKUSKY

30 dg hl. múky, 15 dg masla, 2 žltky, 1/2 dl smotany,
1/2 bal. prášku do pečiva, 5 dg praš. cukru a troška soli.

V múke rozmrvieme maslo, pridáme žltky, smotanu, prášok do pečiva, cukor a soľ.

Všetko dobre zmiešame a cesto rozdelíme na dva diely. Jeden rozvaľkame na múkou posypanej doske a položíme na vymastený plech. Natrieme lekvarom, potom plnkou a zakryjeme druhým rozvaľkaným dielom. Upečieme, posypeme praškovým cukrom a nakrájame.

Plnka:

5 dg masla, 17 dg praš. cukru, 2 dl mlieka, 17 dg maku /orechov/,
14 dg krupč. múky, 1/2 bal. prášku do pečiva a 2 bielky.

Maslo s cukrom vymiešame, pridáme mlieko, mak alebo orechy, primiešame múku rozmiešanú s praš. do pečiva. Naostatok zľahka primiešame z 2 bielok sneh.

DOBRÚ CHUŤ!

+ + + + +

DÚŠOK SMIECHU NA ROZLÚČKU

Kesania hrajú veľký rozhodujúci zápas s opicami. Kesán Ďuro príde neskoro na zápas a vzrušený sa pýta:

- A ktorí sú naši?